

עפ"ת 53941/03/16 - שלמה כהן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

בפני כב' השופט הבכיר אמנון כהן

עפ"ת 53941-03-16 כהן נ' מדינת ישראל

מערער

שלמה כהן

באמצעות ב"כ עו"ד ד' קולקר

נגד

מדינת ישראל באמצעות ב"כ עו"ד טל מושקוביץ

משיבה

פסק דין

בפניי ערעור על פסק דינו של בית המשפט לתעבורה (כב' השופטת שרון לארי-בבלי), אשר הרשיעה את המערער לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של נהיגה בשכרות בשל סירוב לתת דגימת נשיפה ובגרימת נזק לרכוש.

יצוין, כי בכתב האישום המקורי הואשם המערער רק בעבירה של סירוב למתן דגימה של אויר נשוף לפי דרישת השוטר, אך בהמשך הדיון הודע למערער כי עליו להתגונן גם מביצוע עבירה של גרם נזק לרכוש.

בית המשפט קמא פסל את רישיון הנהיגה של המערער למשך שלוש שנים, וכן הטיל עליו ששה חודשי פסילה על תנאי וקנס בסך 2,000 ₪.

בדיון שהתקיים בפניי, ריכז ב"כ המערער את טענותיו בהכרעת הדין, למרות שבתוספת לנימוקי הערעור, נטען בחצי פה, כי מדובר בעונש דרקוני "בהתחשב בכל הנסיבות, לרבות העובדה שאין שמץ ראיה לכך שהיה שיכור".

ב"כ המערער העלה מספר טענות, ובהן חוסר החובה להיבדק ב"נשיפון", העובדה כי על גבי כתב האישום הודפס סמל בולט באדום כי מדובר בתיק "תלתן", העובדה כי לא אפשרו למערער לזמן עדים נוספים ובכך פגעו בהגנתו כדי להוכיח שמכשיר הינשוף אינו חוקי, וכן טען, כי ביהמ"ש קמא לא התייחס לכל טענותיו ובמיוחד התעלם מעדי ההגנה ומהעדויות שנשמעו לטובת המערער עצמו.

באופן כללי, טען ב"כ המערער, כי בית המשפט קמא התנכל לו וסירב לפסול את עצמו למרות בקשות חוזרות ונשנות. במיוחד ציין ב"כ המערער, כי בית המשפט חייבו להפקיד סך 1,500 ₪ כתנאי להזמנת עד וכן חייבו בתשלום נוסף 5,000 ₪ לאוצר המדינה "כדי לזכות ביומו בבית המשפט" (דחיית דיון כדי לזמן עד הגנה).

כפתח דבר, אציין, כי כלל ידוע הוא שבית המשפט בערכאה הראשונה, כמו גם בית המשפט שלערער, אינו חייב

להתייחס ספציפית לכל טענה וטענה של הסנגור באופן שאי התייחסות כזו פירושה התעלמות. בית משפט מתייחס לטענות שנראות בעיניו משמעותיות, ורשאי הוא לדלג על טענות שאינן נראות לו לצורך הכרעה (ראה, לדוגמה ע"פ 2042/94 פלוני נ' מדינת ישראל. [פורסם במאגרים ביום 17.1.95] וע"פ 2677/06 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם במאגרים ביום 18.4.07]).

כמו כן, בהתאם לסעיף 1 לפקודת הראיות (נוסח חדש), התשל"א - 1971, מסור לבית המשפט שיקול דעת לסרב להוציא הזמנה לעדים אם ראה שאין בה צורך או אם ראה שנתבקשה למטרה שאינה גילוי האמת.

נכון הדבר, שלא קיימת חובה חוקית לבצע בדיקת נשיפון, ומאידך, אין מחלוקת, כי בסופו של יום, ביצע המערער את בדיקת הנשיפון, אשר הצביעה על אינדיקציה לשכרות. ב"כ המערער טען, כי התנהגות השוטרים לא הייתה נאותה (בלשון המעטה) וכי אין לסמוך על עדותם של השוטרים שביקשו מהמערער לבצע בדיקת נשיפון.

אינני צריך לקבוע מסמרות בעניין זה, שכן לצורך הרשעת המערער, היו די והותר סימנים בשטח המצביעים על שכרות לכאורה. התנהגות הנאשם בשטח וסממנים שונים הצביעו על כך שהמערער היה נתון תחת השפעת אלכוהול. עדי התביעה ציינו כולם את ריח האלכוהול החזק שנדף ממנו, עיניו האדומות והתנהגותו הפרועה והמתלהמת של המערער. לכך יש להוסיף את נהיגתו המהירה מצד לצד והתנגשות בעמוד בכיכר ללא הסבר המניח את הדעת. יצוין, כי המערער עצמו אישר כי שתה משקאות חריפים.

כך, לדוגמה, העידה השוטרת כהן, כי הבחינה ברכב המערער שנסע במהירות מופרזת וכשנכנס לכיכר נזרק מצד לצד עד אשר התנגש בעמוד תאורה שהיה מוצב בכיכר (פרוטוקול עמ' 10 שורות 5-7). לשאלת השוטרת, השיב המערער כי חזר מהילולה בה שתה "שתי כוסות רדבול עם עוד משהו, ובקבוק בירה". גם עד תביעה מס' 4, רס"ב גדי ממון, מפעיל הינשוף, ציין, כי מפיו של המערער נדף ריח חזק של אלכוהול.

המתנדב ברמינה ציין בדוח הפעולה, נ/2 ובעדותו, כי המערער טען שלא זכר את התאונה.

בנסיבות אלה, היה מקום לבצע את בדיקת הינשוף, גם ללא קשר לבדיקת הנשיפון ובהמשך אתייחס לסירובו של המערער לבצע את הבדיקה.

בתשובתו לכתב האישום ביום 9.7.14, אמר ב"כ המערער כדלקמן: **"הנאשם כופר בשכרות ובסירוב. הנאשם יטען שמנעו ממנו להיבדק גם במקום וגם באופן עצמאי. הנאשם גם טוען שהחופש שלו נשלל בניגוד לחוק, כאשר סירבו לגבות עדויות מעדים לאירוע, על אף שאחד מהם עורך דין. לא הייתה כאן בכלל בדיקת ינשוף"**.

ציינתי תשובה זו לנוכח בקשתו המאוחדת של ב"כ המערער לזמן עדים כדי שיאפשרו לו להוכיח שמכשיר הינשוף אינו תקין ואינו עומד בדרישות החוק.

ב"כ המערער היה ער לעובדה כי בפרשת עוזרי נקבע כי מכשיר הינשוף הינו תקין, אך טען כי מאז פסק הדין בעניין עוזרי, הוכנסו שינויים במכשיר ולפיכך מן הראוי היה לאפשר לו לזמן עדים שיצביעו על פגמים במכשיר. בשים לב לתשובת הנאשם לכתב האישום, מקובלת עליי החלטת בימ"ש קמא שלא לאפשר הזמנת עדי הגנה לעניין זה, מה גם שספק רב בעיניי אם היה בכוחם של עדי ההגנה לעזור למערער.

אשר לטענת ב"כ המערער בנושא ה"תלתן" - לטעמי, הטבעת החותמת האדומה על כתב האישום עם הסימון "תלתן", אינה במקומה והיה עדיף שלא תגיע כלל לעיונו של בית המשפט הדין בכתב האישום. ואולם, עדיין אין בכך כדי לפסול את השופט הדין בתיק, במיוחד כאשר מדובר בשופטי תעבורה מקצועיים, אשר עוסקים מידי יום ביומו אך ורק בתיקי תעבורה.

כאמור, ביקש ב"כ המערער לפחות ארבע פעמים לפסול את השופטת שדנה בתיק, ואף התרעם על כך שבית המשפט קמא לא הפסיק את הדיון כדי לאפשר לו לערער על החלטת הפסלות. עיון בתיק עב הכרס של בית המשפט לתעבורה, מעלה כי ביום 16.12.14 נימק בית המשפט קמא את סירובו לדחות את הדיון לצורך הגשת ערעור. יתרה מזו, המשך הדיון בתיק נדחה ליום 3.3.15 ולמערער היה די והותר זמן להגיש ערעור על החלטת הפסילה, אך מסיבותיו שלו הוא לא עשה כן.

אשר לסירובו של המערער להיבדק בבדיקת ינשוף. בית המשפט קמא התייחס לעדותו של גדי ממון, מפעיל הינשוף, אשר ביקש מהמערער לבצע את הבדיקה, אך המערער סירב, על אף שהוסברה לו פעמיים משמעות הסירוב. מאידך, התייחס בית המשפט לגרסת המערער, לפיה כלל לא סירב לבדיקת הינשוף וכתמך לכך העיד כעד הגנה את עו"ד מ' כהן אשר הגיע לתחנת המשטרה וייעץ למערער להיבדק. בית המשפט קמא קבע, כי לאחר ששמע את העדויות והתרשם מהעדים, הוא מעדיף את גרסת עדי התביעה וקבע כי גרסת המערער אינה עולה בקנה אחד עם גרסת המתנדבים, ואפילו לא עם גרסת העדים מטעמו. בית המשפט קמא קבע, כי עדויותיהם של עדי התביעה היו בהירות, מקצועיות, אמינות ונטולות פניות וכי לא התרשם כך מעדותו של המערער "אשר הייתה מגמתית". בית המשפט קמא גם התייחס לעובדה, כי המערער שינה את גרסתו מפרעם לפעם, גם לעניין השתייה וכמות השתייה.

כידוע, בית המשפט שלערעור אינו מתערב בשיקולי מהימנות וגם במקרה דנן אין מקום לחרוג מכלל זה.

ב"כ המערער לא פירט בדיון לפניי את טענותיו לעניין העונש, אך למען הסדר הטוב, אציין, כי אין מדובר בעונש חריג המצדיק התערבות ערכאת ערעור וזאת גם בשים לב להרשעותיו הקודמות של המערער.

בעניין אחד, אני נוטה לקבל את טענתו של ב"כ המערער, והיא חיובו בהוצאות גבוהות מאוד (1,500 ₪ ועוד 5,000 ₪) לצורך הזמנת עד ודחיית הדיון בשל כך. מניסיוני, לא זכור לי כי נתקלתי בהוצאות כה גבוהות ורק בעניין זה אני מקבל את טענת ב"כ המערער ומפחית את סכום ההוצאות לסך של 1,000 ₪ (במקום סך של 5,000 ₪).

בכפוף לכך, הערעור נדחה. המערער יפקיד את רישיונו וישלם את הקנס עד ולא יאוחר מיום 3.7.16.

יש לשלוח העתק פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, כ"ה אייר תשע"ו, 02 יוני 2016, בהעדר הצדדים.